

מלך בגדוד נביעות

מן הצנחנים עברתי אחרי מלחמת יום כיפור (פורמלית כבר לפני) ליחידה שבה כלי הנשק העיקרי הוא השולחן. ביחידה הזו שרתו מומחים לכל מיני עניינים והם נתנו ימי מילואים כשהיה להם מה לתרום, כשלא היה ונשאר עודף ימים נשלחו לאן שהצבא מצא לנכון. וכך יצא שירדנו לסיני. הזמן היה תקופת הנסיגה מסיני והמקום דרום סיני נביעות, שרם, ומה שביניהם. אני ירדתי לנביעות. בנביעות היה לי בן דוד גיל שהיה אחראי על הסביבה בדרום סיני והיו לו יחסים טובים עם הבדואים תושבי המקום. המשימה היתה להעביר את נביעות (נואבה) למצרים. ואם פורטים אותה לפרוטות אזי לדאוג לכך שאנשי המקום תושבי נביעות ימסרו את הבתים השדות והציוד ביחד עם הוראות השימוש בהם לידיים מצריות. צוידתי בדרגת במ"ק (במקום קצין) וקיבלתי קורס מדסים (מדריכי ספורט) כולם צעירים גיבורים אחד אחד. אלה באו לשמור על הסדר. שמא התושבים בהווה לא יקבלו את התושבים בעתיד כל כך יפה. עברו יום יומיים והגיעו המצרים כעשרה כולם אחד אחד מהנבחרת. כמומחה לענייני חקלאות הגיע פרופסור לאגרונומיה מאוניברסיטת קהיר. כמומחה לענייני משרד הפנים, הגיע קולונל ממשטרת טאנטה וכן הלאה. הסתכלתי יום או יומיים על מה שהולך והבנתי שהתושבים הישראלים אינם ששים להדריך ואילו המצרים אינם מתים להתדרך. נסעתי לאילת, קניתי כדור רגל, כדור עץ וכדורסל ועוד הוספתי שנוקלים ומשקפי צלילה. למחרת שיסיתי את המצרים בקורס המדסים בתחרות בכדור רגל. נחשו מי ניצח, המדסים בני העשרים או המומחים בני הארבעים? המומחים כמובן.

בינתיים אני לקחתי את השנוקל והמשקפת ונכנסתי למים ומה שראיתי מתחת, אלמוגים צבעוניים בצורות יפיפיות ודגים בכל צורה צבע וגוון, לא ראתה שפתה על ים. ומה שראיתי מעל כחול על רקע המדבר בלונדיניות חצי ערומות וסככות משפחתיות נטושות פתח פתח לדימיון. והנה אני רואה בדואי מנסה למשוך את תשומת ליבי. מה העניין שאלתי. אנחנו מברכים את המצרים ומזמינים אותם לחפלה באוהלינו מחר. אברר, אמרתי. הקשר שלי היה קומה מתחת לרמטכ"ל ותת אלוף דב שיאון (בעלה של יעל דיין) צלצלתי שאלתי ענה בסדר. השבתי לבדואי. ולמחרת עמדה בשער הישוב שיירה של כעשרה מרצדים בדואיים (לבדואים כשרון מיוחד להפוך גרוטאות של מכוניות למכוניות נוסעות ומקושטות) באו העמיסו אותי ואת המצרים ונסענו אל בית הארחה של השבט הצפוני. אלה היו ארבע קירות בלי גג הרצפה מרופדת מזרונים כריות ושטיחים באמצע המארחים ואנחנו מסביב כולנו מסובים.

הגישו אורז ודגים היה טעים. הקולונל לא הסיטואציה זו היתה סיטואציה אדנותית. אקט של בעילה.

עלינו על שיירת המרצדסים וחזרנו לנביעות. בדרך אמר לי הקולונל: בשעט נפש הבדואים תת אדם. חשבתי לי: טוב לא יצא מזה. למחרת בא בדואי דומה אבל אחר והזמין לחפלה בשבט הדרומי. שוב שאלתי במטכל לא לפני שסיפרתי על הבדואים והקולונל. אמר בסדר. באה שיירה נסענו לבית הארחה פתוח. הפעם בתור אורז היה כבש אין מה להתלונן לא על זה ולא על זה אנחנו הסבנו על השטיחים, הקולונל רשם את הנאספים וחזרנו. הוזמנתי לארוחת ערב אצל בן דודי גיל. אמר לי: אנחנו שומרים כאן על הניקיון, על האלמוגים שבמים והסלעים שמחוץ למים. רק נעזוב והכול יהרס, תעשה משהו. אספתי את המצרים חלקתי את ציוד המים שנורקלים ומסיכות שקניתי באילת. הבאתי אותם אל המים. חשבתי: יראו מה שאני ראיתי ויעשה להם מה שעשה לי. אבל לא, זה בכלל לא עניין אותם או שלא נכנסו למים או שהתרחצו במי אפסיים. מה שחשבתי אז לא הכין אותי לפיתוח התיירות שעשו המצרים באזור לאחר מכן. הטלפון מישראל עדיין הגיע לנביעות ואני הייתי בצד השני, אנשים היו שואלים שאלות למשל ממחלבת יוטבתה: למי נשלח את היוגורט? ואני: אם אין אנשים היה אתה האיש. הייתי עונה ובכך, כך חשבתי, מעצב את העתיד. שנה לפני כן הייתי בארה"ב, ישבנו בווינגטון ואני זכיתי להשתתף בקורס ציור שניתן על ידי מוזיאון הסמיתסונין. בקורס לימדה מורה בשיטה שסיסמתה: לדעת לצייר זה לדעת לראות.

להיות בנביעות באותם ימים זה לא בדיוק לחם ושעשועים. המבחר לא היה גדול, היו שם באסטות של בדואים שמכרו גלביות באווירת שוק. היו בדואים צעירים שהציעו חברה לתיירות אמריקאיות חצי ערומות והיו תיירות חצי ערומות שחיפשו חברה וריגוש וכל זה בשקט האופייני לתקופה שמחוץ לעונה. מכל אלה אני בחרתי בציור גמלים. רק מה, הגמלים לא היו "יושבים" לפני. רק ישבתי לצייר את הגמל והגמל היה קם. אבל אני מלך המקום. נמלכתי בדעתי למי אפנה לש... השבט הצפוני שהאכילנו אורז ודגים או לדרומי אורז וטלה. בסוף פניתי לשיך השיכים והעניין סודר. כשראו אותי המצרים מצייר בצל עץ התמר, חיפשו בנבחרת את המומחה לענייני ציור ועל האגרונום מאוניברסיטת קהיר נפל הפור. הוא לקח את המחברת הציור והעיפרון וצייר דקל וגמל על קו רקיע כמו שנהוג לצייר בגלויה שאתה שולח הביתה מן המדבר. כשגמר אמר: "ככה מציירים דקל" ו"ככה מציירים גמל" ואני כבר ראשי היה הרחק ממעשה הציור. חשבתי: אז מה האמת, מה שנהוג לצייר או מה שרואים?